

Fakha

deel drie

week drie: na het feest

Mehrnaz Salehi

Fakha

deel drie

week drie: na het feest

Schrijver: Mehrnaz Salehi
Vertaling: Mehrnaz Salehi en Nico Arkesteijn
Redactie: Nico Arkesteijn
Schilderij op omslag: Mehrnaz Salehi
Uitgever: Brave New Books
© Mehrnaz Salehi

Achterin staat een verklarende woordenlijst.

na het feest in de derde week

Ze stonden voor het huis met de twee verdiepingen.

-Mooi, we zijn er.

Terwijl ze uitstapte, zei Fakhry:

-Ik hoop dat het niet te veel moeite was, meneer Harapetian.

Welterusten ...

-Fakha jan, ik ga met je mee. Wacht ...

Hij stapte snel uit de auto, opende de kofferbak en zei:

-Fakha jan, niet je tas vergeten ... lieve dochter ...

-Oh, u heeft gelijk.

Ze stak haar hand uit om de tas te pakken.

-Nee ... ik pak hem wel voor je ... we gaan ... even kijken of Saeedeh wakker is of niet, ha ha ...

Nog voordat ze konden aanbellen, ging de deur open en verscheen Saeedeh in een satijnen gewaad.

-Zijn jullie er al? Hallo, hallo ... wees welkom ... blij om jullie te zien. Zij omhelsde Fakhry, kuste haar verschillende keren en zei:

-Kom binnen ... kom binnen ...

Met haar hand op de schouder van Harapetian, probeerde ze hem het huis binnen te trekken. Harapetian moest lachen en bevrijdde zich van haar greep.

-Bedankt, Saeedeh jan. Morgen is het erg druk. Een andere keer graag. Fakha jan is nu van jou. Ik mag weggaan ...

Hij maakte een buiging voor de twee vrouwen, wenste hen goedenacht en stapte in zijn auto.

Saeedeh en Fakhry bleven bij de deur staan totdat de Cadillac de steeg uit was. Saeedeh keek Fakhry nieuwsgierig aan en zei:

-Laten we naar binnen gaan, Fakhry jan. Je moet me alles vertellen. Was je een prinses of niet? Vertel me wat je allemaal zag en deed.

Ze streelde haar arm en nam haar mee naar binnen.

-Kom, schat. Laten we naar boven gaan ...

-Woont u boven?

-Ja, mijn liefste. Ik heb de benedenverdieping verhuurd. Die heb ik niet nodig. In mijn eentje. Toch?

-Ja, u heeft gelijk.

Fakhry wist niets van het leven van haar voormalige baas. Ook de meisjes van het atelier wisten niets van haar. Ze begon zich zorgen te maken. *“Waarom moest ik bij haar thuis slapen? Wat doe ik allemaal? Mijn geest heeft mijn hoofd verlaten, mijn God.”*

-Lieve Fakhry, maak het comfortabel voor jezelf, doe alsof je thuis bent. Ik heb je bed in de woonkamer klaargezet. Laten we daar gaan zitten en even met elkaar praten, lieverd ...

Fakhry zette haar tas neer. Zij droeg nog steeds haar gele, hoge hakken.

-Heel goed, maar laat u mij eerst even mijn schoenen uitdoen. Mijn benen zijn moe.

-Ja, schat, doe maar. Laat me pantoffels voor je halen.

Ze opende de deur van een kast in de gang.

-Ik hoop dat ze passen, schat. Ze zijn nieuw, ik heb ze net gekocht

...

Het waren Arabische pantoffels.

-Er is niets mis mee, mevrouw Koeshan joen. Klein of groot, ze passen altijd wel. Nu de tweede nog.

Ze trok hem aan.

-Nee maar, moet je zien, mijn God! Wat je ook draagt, het ziet er altijd gracieus uit. Alles wordt mooi met jou. Laten we naar de kamer gaan. Wil je thee? Net gezet.

-Doet u alstublieft geen moeite. Goed, dank u wel.

Fakhry liep de kamer binnen. Het was ingericht zoals zij verwachtte. Zij had Saeedehs smaak uit haar kleding afgeleid. Opvallend waren de felle kleuren van de fluwelen banken en de gordijnen van dezelfde kleur en hetzelfde materiaal. De hele kamer was voorzien van vloerbedekking en op de middelste tafel in de kamer stonden allerlei hapjes klaar. Het aristocratische paleis van het prinselijk paar flitste door haar hoofd. *“Wat een verschil!”* Saeedeh riep iets onverstaanbaars vanuit de keuken maar toen zij met de theepot de kamer binnenkwam, werd duidelijk wat zij zei:

-Ja, mijn lieve dochter. Een alleenstaande vrouw. Maar ... ik heb wel familieleden. God zegene hen en mijn werk, dat weet je, maar

...

Zij tuitte haar lippen. Fakhry was altijd verrast als ze haar kleurrijke lippenstift zag.

-Fakhry joen. Ik heb citroen uit Oman in de theepot gedaan. Het smaakt goed en het is ook goed bij dit warme weer ... mijn God, wat is het heet dit jaar, schat.

-Ja, dit jaar is het echt heet.

Saeedeh schonk de thee in en zei:

-Vertel, ik ben heel nieuwgierig. Ik wil alles horen.

-God, wat kan ik zeggen? Het was allemaal net een droom, mevrouw Koeshan. Het paleis en de prinsen en hun gasten en de uitstekende ontvangst ... was u er maar bij geweest.

-Hé ... je bent niet minder dan deze prinsen. Onderschat jezelf niet. Drink je thee, lieverd ... Nou, wie waren er allemaal? Heeft meneer Seroge je voorgesteld? Waren er ook van die jonge kerels? Hebben ze je gezien? Heb je hun harten veroverd of niet? Ha ha ...

Fakhry begon zo te lachen dat ze haar kopje thee op tafel moest zetten.

-Ha ha ... God, ik zou het niet weten. Zoiets zeggen ze niet tegen je, mevrouw Koeshan joen.

Amirs heldere ogen en zijn woorden van liefde verschenen voor haar geestesoog.

-Nou ... wat een onzin. Als ik hen was, zou ik je helemaal niet laten gaan, ik zou je vasthouden. Ha ha ...

-Ha ha ... u bedoelt dat u me gevangen zou houden? Ha ha ...

-Ja, dus. Ha ha ...

Fakhry begon, om het hart van de vriendelijke en eenzame vrouw op te warmen, verhalen te vertellen over wat ze allemaal mooi gevonden had. De versieringen, de tuinverlichting, het eten en het fruit en de snoepjes en het ijs, de sculpturen en het servies en de bedienden en tenslotte de dameskleding, waarvan zij stuk voor stuk het model, de kleur en de stof beschreef. Zij vertelde en vertelde en toen ze zag dat de theepot leeg was en Saedehs ogen slaperig waren geworden, viel er een last van haar af en zei ze:

-Ja, u bent moe. Wij moeten morgenvroeg naar het werk, anders had ik u ook nog over alle liedjes verteld die het orkest speelde.

Saeedeh gaapte en dankte God dat het jonge meisje uitgepraat was.

-Ja, schatje. We moeten slapen, Abbas joen komt morgenochtend. Eerst brengen we jou naar het maison en dan gaan we naar de bazaar. Ik moet wat dingen voor de naaimachines kopen. Ga je omkleden, lieve schat. Heb je een pyjama meegebracht of moet ik er een geven?

-Nee, ik heb er een bij me. In mijn tas. Waarom zou u meneer Abbas lastigvallen? Ik ga wel met de bus.

-Wat zeg je nou, schat! Hij moet sowieso komen, we hebben werk voor hem. Nee, we brengen je even, hoor ... geen moeite ...

-Goed. Maar u moet hem niet vertellen waarom ik hier sliep ... en dat we tegen mijn ouders hebben gelogen en zo ... alstublieft ... kan dat?

-Meisje. Abbas is geen vreemde. Ik heb het nog niet verteld, maar ...

Haar lippen zwollen op.

-... maar hij heeft het misschien zelf al geraden ... ha ha ... maak je niet druk om deze dingen, lieverd, zonde van je tijd ... ha ha ... nou, nu is het tijd voor een slaapje ... ha ha ...

Fakhry was uit haar doen en vervloekte zichzelf omdat zij haar niet eerder had gevraagd de kwestie voor zich te houden. *"Dom van me ... als er iets gebeurt, is het mijn eigen schuld."* Ze forceerde een glimlach en vroeg:

-Excuseert u mij, waar is de badkamer? Zodat ik me kan oprispen en mijn tanden poetsen ... als het niet te veel moeite is. Hoe kan ik u bedanken?

-Mijn zoete Fakhry ... als je ooit de top bereikt, denk dan ook even aan je Saeedeh.

-Hoe kan ik u vergeten? Maar de top haal ik niet, mevrouw Koeshan joen, mijn plaats is hier beneden.

Saeedeh opende de badkamerdeur en zei:

-Zeg dat nooit meer, lieve dochter. Jouw bestemming, jouw lot ... ach, wat moet ik zeggen? Je weet niet wat ik allemaal weet. Welterusten. Slaap lekker, schat.

-Goedenacht, u ook.

Fakhry kon niet slapen. De lakens en kussens en het hele bed waren nieuw en er kwam een raar geluid vanaf als ze zich omdraaide. Mevrouw Koeshan wilde ongetwijfeld haar best doen, maar de geur van het bed was haar vreemd. Bovendien was ze helemaal alleen in de woonkamer van mevrouw Koeshan! Wat wist ze van haar? Niets. Allerlei verontrustende gedachten bekropen haar. *"Waarom moest ik in godsnaam hier slapen? Straks*

komt er iemand binnen. Ik ken haar niet goed. Waarom moest ik liegen?" Door de feestscènes die aan haar geestesoog voorbijtrokken, kreeg zij spijt van haar gedachten. *"Nee, het is goed, dat ik gegaan ben. Ik moest wel gaan. Ik ben niet zoals mijn ouders denken dat ik ben!"* Bij de gedachte dat zij iemand anders was, begon ze te trillen. *"Wie ben ik eigenlijk? Waarom ben ik zo?"* Ze had geen rust meer en woelde van haar ene zij op de andere. Ze probeerde aan mooie dingen te denken. Dat had haar moeder haar geleerd. Tegenwoordig was alles mooi, erg mooi. Haar hart kromp ineen. *"Het zijn er teveel ... als ik ze maar niet kwijtraak."* De ogen van George en Amir keken haar liefdevol aan, wisselden steeds van plaats en veroverden haar iedere keer weer.

Er was zachte muziek. De omgeving was bedekt met roze netten. Ook haar kleren waren roze. Een paar rokken over elkaar ... wat ze altijd al wilde. Zij draaide rond op het ritme van een liedje toen George en Amir haar van twee kanten naderden. Amir greep haar bij haar middel en begon met haar te dansen. In een draai voelde ze ineens George's hand om haar middel. Zij draaide en danste met George terwijl Amir haar naar zich toe trok. De muziek ging sneller en hoe sneller het ging, hoe sneller George en Amir haar aan elkaar overgaven. Plotseling werd zij naar een hoek weggeslingerd en in de brullende muziek die oorverdovend was geworden, zag zij dat Amir en George nu met elkaar dansten en ronddraaiden ...

Ze voelde een strelende hand op haar hoofd en sprong uit bed.

-Mijn God, wat was dat?

Toen ze de stem van mevrouw Koeshan hoorde, opende ze haar ogen.

-Lieverd, heb ik je wakker gemaakt? We moeten weg. We moeten naar het werk, lieverd. Je was aan het praten, mijn dochter.

Misschien was het geen goede droom. Nou, goed dat ik je wakker gemaakt heb. Ha ha ... het ontbijt staat klaar, schat.

Fakhry wreef haar ogen uit. Haar mond was droog en bitter ...

-Wat een droom! Bedankt dat u me wakker maakte ...

Ze stond op.

-Heb je niets nodig, schat? Kleed je aan en eet je ontbijt. Abbas joen komt over een half uur.

-Ik ga me nu klaarmaken.

Saeedeh ging naar de keuken en Fakhry stond snel op, maakte haar bed op en ging naar de badkamer. Zij schrok toen zij haar gezwollen ogen in de spiegel zag. *"Zulke dingen zijn niets voor mij. Ik lijk wel een monster! Oh, mijn God!"* Snel waste ze haar handen en gezicht en trok haar kleren aan. In de hal deed ze haar pyjama en gele schoenen en de andere dingen in haar tas. Ze keek verliefd naar haar parse jurk. *"Het zou jammer zijn als ik hem ook in mijn tas stopte."* Vanuit de keuken zag Saeedeh haar getwijfel. Ze riep:

-Fakhry jan ... je hoeft je jurk niet in de tas te doen. Hier is een klerhanger. Wij zijn toch met de auto ... kom, je thee wordt koud.

-Goed ... bedankt, mevrouw Koeshan joen.

-Nou, dat wil ik niet meer horen, mevrouw Koeshan. Zeg voortaan maar Saeedeh joen, hoor ... ha ha, ik ben niet langer je baas, schat.

Fakhry bedankte haar met een glimlach en zei dat ze het moeilijk vond om haar Saeedeh te noemen. Bij het ontbijt stelde Saeedeh geen vragen meer. Zij realiseerde zich hoe Fakhry zich voelde en dat ze rare dingen had meegemaakt. *"Ik ga het wel een andere keer vragen. Of misschien hoor ik het wel van Seroge."*

Abbas arriveerde op tijd. Omdat Saeedeh haast had, waren ze eerder naar beneden gegaan en stonden ze te wachten achter de deur. Een paar keer keek de benedenbuurman door de kier van zijn deur nieuwsgierig naar Fakhry. Toen Fakhry bij de tweede keer terugkeek, deed hij snel de deur dicht. Het silhouet van Abbas verscheen achter de deur en Saeedeh deed open.

-Hallo. Je bent mooi op tijd, Abbas joen. Laten we gaan, Fakhry joen.

-Nou, nou ... Fakhry khanum. Hoe ben jij hier verzeild geraakt ... hiero ... wat doet een mooie meiske als jij in deze ... ha ha ...

Fakhry begroette hem maar gaf geen antwoord. Zij had een hekel aan deze man. Met haar tas in de hand liep ze naar de achterkant van de auto. Saeedeh stond erop de jurk van Fakhry over te nemen.

-Abbas joen, hier moet je heel voorzichtig mee omgaan want hij mag niet gekreukt raken. Bedankt ... ja, mijn liefste ...

-Ik wil best ook de tas achter in de auto leggen.

-Nee, dat is niet nodig. Ik leg hem naast me.

-Goed, wat je wilt ...

De hele weg was de stem van Saeedeh achtergrondmuziek bij de verwarde gedachten die Fakhry's geest binnendrongen. Ze had een rare dag en nacht doorgebracht en dan ook nog die droom! Ze beefde bij de herinnering. *"Hoe moet ik die droom duiden? Mijn God ... die twee ... wat een ellende ... was ik maar niet naar het feest gegaan."* Door de warmte van Amirs ogen die ze ineens voor zich zag, voelde zij een aangename ontspanning. *"Nee, het is goed dat ik gegaan ben."*

De auto remde plotseling en in een klap was ze bevrijd van haar dromen.

-Abbas joen, waarom rem je zo? Ik kreeg bijna een beroerte ... Fakhry joen, ik ga niet mee naar binnen omdat het al laat is. Doe maar de groeten. Ik kom een keer langs ... goed?

-Goed ... en bedankt voor alle moeite.

Ze stapte uit. Zij wilde de jurk en de tas van Abbas overnemen.

-Nee. Kleine dame, ik neem ze wel mee ... laten we naar binnen gaan.

Harapetian, die achter de glazen deur op Fakhry stond te wachten, deed open.

-Hallo, salam. Je hebt Fakha teruggebracht, bedankt.

Hij nam de tas en de jurk van Abbas over en zei:

-Kom alsjeblieft binnen. Waar is Saeedeh jan?

Hij zag haar in de verte en zwaaide naar haar.

-Het was onze plicht, meneer Harapetian. Met uw toestemming ga ik weer weg. Mevrouw Koeshan doet u de groeten. Wij zijn laat ... met uw toestemming ... ik ga ...

Fakhry bleef kijken totdat de auto weg was en ging toen naar binnen.

-Hallo meneer, ben ik te laat?

Seroge's stem klonk zwak omdat hij in de achterste kamer was.

-Nee, mijn schat, ik was vroeg. Jij bent op tijd. Was het leuk bij lieve Saeedeh?

-Ja, het was een goede nacht. Zij is echt aardig. Ik weet niet hoe ik iedereen moet bedanken ...

Ze pakte de tas die naast de deur op de grond stond.

-Waar bent u?

-Ik ben je jurk aan het ophangen voor het volgende feest ... ha ha ...

-Ik kom naar u toe om mijn tas weg te zetten. Echt, ik kan beter mijn schoenen en tas hier laten. Als ik ze meeneem naar huis zeggen ze: 'Wat zijn dit?'

De paarse jurk, de gele schoenen, de tas, de gele sjaal en Fakhry's herinneringen aan de nacht werden in een kast gelegd en de deur werd op slot gedaan.

Amir en Neshat deden de weg een groot genoeg. Ze galoppeerden er op los en bleven daarna staan tot Lala arriveerde. Lala wachtte op een goed moment om te vragen wat Amir van Fakhry vond, hoewel hij dat al gedurende het hele feest had gezien. Zijn zoon was verliefd. Maar hij wilde het ook uit zijn eigen mond horen. Het duurde een uur totdat Amir en zijn Neshat klaar

waren met spelen en dollen terwijl Lala geamuseerd toekeek. Tenslotte zei hij:

-Mijn zoon, we moeten terug, we zijn al laat. Je moet morgen werken, mijn zoon. Je bent toch moe?

-Lala jan, u heeft gelijk. Wij moeten terug.

Lachend zei hij in het oor van Neshat:

-Hé, brave meid ... het is tijd om te gaan slapen.

Hij trok aan het mondstuk en liet haar keren. De twee paarden begonnen naar huis terug te lopen. Amir fluisterde iets in het oor van Lala, die gelijk naar de zevende hemel vertrok:

-Ik heb vanavond gevonden wat ik zocht ... mijn lieve Lala ...

Ze liepen van de achtertuin naar de stallen. De gasten waren er nog steeds en het geluid van muziek was goed te horen.

-Ik ga niet meer naar ze toe. Hoe kan ik het best naar boven gaan?

-Het is onbeleefd, mijn zoon, meneer. Ze zijn hier voor jou. Shah Bibi zal dit niet leuk vinden ... toch?

-Ach ... Lala jan ... ik kan het niet opbrengen. Ik wil alleen zijn met mijn herinneringen aan haar.

Lala voelde met hem mee. Zijn Amir had gelijk, ook zijn moeder wilde dat hij met het meisje omging en verliefd werd. Genoeg! Punt erachter! Als God het toestaat ...

-Nou, Amir, goed. Blijf bij Neshat ... laat me gaan om te zien hoe het daar is. Misschien zijn ze nog in de hal.

Hij verliet de stallen op een drafje. Amir legde zijn hoofd op de gouden manen van Neshat. *"Hoe vreemd is de liefde ... je brandt als vuur ... je bevriest als ijs ... je raakt verdoofd ... het maakt je ziek! Hoe komt het dat ik ...?"* En de verleidelijke ogen van Fakhry die tevoorschijn kwamen, bezorgden hem slappe knieën. Hij herinnerde zich een gedicht van Paul Éluard. Hij had de meeste gedichten van hem uit zijn hoofd geleerd en citeerde er nu een hardop in het Frans.

Oh, mijn droevige hart
Zag je hoe de passie de kleur van poëzie aannam?
Heb je de geografie van de afstand gezien?
Hoe je eruit ziet na een streling
en genegeerd wordt?
Zag je de oude pijnen?
Hoe kun je het ineens vergeten met een liedje?
Je zag dat vrijheid een puur moment van overgave is
Je zag dat liefde geen toeval is
Het is een eerdere afspraak
Als een eeuwig begrip
Dat is het is al sinds mensenheugenis
En het zal voor altijd doorgaan

Zijn tranen vielen op Neshat. Lala was terug en zag het hoofd van zijn meester op de manen van het paard.

-Amir janam ... de meeste gasten zijn weg. Er is niemand in de foyer, je kunt gemakkelijk naar boven gaan en ...

Amir hief zijn hoofd op en wreef in zijn ogen. Hij zag de blik van Lala maar deed alsof hij die niet gezien had.

-Goed, laten we gaan ...

-Aramir janam ... waarom die tranen dan?

-Nee. Er is niks aan de hand. Een gedicht maakte diepe indruk op mij. Maak je geen zorgen.

Hij legde zijn hand op de schouder van zijn gouverneur en zei:

-Ik vind het toch niet erg om afscheid te nemen van de gasten en ze te bedanken voor hun aanwezigheid. Bent u het daarmee eens?

-Wat je maar wilt, mijn zoon ... maar ...

Amir was in de war en Lala was bang dat hij er later spijt van zou krijgen.

-Maar je zag ze liever niet ... toch? Weet je het zeker, mijn zoon?

-U heeft gelijk. Maar aan de andere kant wil ik niet dat Shajoen van streek raakt. Ik weet niet wat ik moet doen ... erg hè? Wat een ellende ... en ...

Toen hij zich Fakhry herinnerde, glimlachte hij en voegde eraan toe:

-Het is een zoete pijn, Lala jan. Laten we afscheid nemen van de rest van de gasten. Laten we ...

Hij legde zijn hand op de schouder van Lala en nam hem mee.

In de foyer was niemand te zien, er klonk bijna onhoorbare muziek verderop. Amir gebaarde dat Lala moest blijven staan en liep naar de ontvangsthal. Hier en daar stonden slaperige bedienden met een dienblad te wachten op instructies en toen ze hem zagen, sprongen ze in de houding en maakten ze een buiging. *"Deze arme mensen zijn het echt zat ..."* Dit gevoel en het besef dat ze onderdrukt werden, was nieuw voor hem. Het was alsof hij ze nooit eerder had gezien! *"Ik ben veranderd. Ik ben gevoelig geworden!"* Er was niemand in de ontvangsthal. Een ober kwam naar voren.

-Excellentie ... ze zijn allemaal in de eetzaal. De prinses heeft ons opgedragen de deur te sluiten zodat het hier stil is.

-Merci, ik ga even bij ze ...

Hij liep naar de deur.

Een ober deed de deur voor hem open. De zaal was gehuld in kaarslicht en het orkest speelde zachtjes. De stem van zijn Shajoen, maakte iedereen wakker.

-Oh, lieverd. Kom schat ... is alles goed gegaan?

Amir ging naar haar toe. Ze zat op een bank naast de grand prince, achterover geleund. Amir knielde neer en zei, haar hand kussend:

-Shajoen, ik kom je bedanken. Het was zoals altijd geweldig en weergaloos ...

De grand prince had zijn ogen half geopend en glimlachte. Amir stond op en herkende de gezichten van de goede vrienden van zijn ouders die op de comfortabele banken hingen.

-Het is heel romantisch hier, lieve mamma ... veel plezier nog. Met uw toestemming ... morgen is het een drukke dag ... en dan moet ik 's ochtends vroeg op kantoor zijn.

Prinses Belgheis bewoog even heen en weer, ging rechtop zitten en keek hem liefdevol aan.

-Lieve Amir. Dat is waar, mijn zoon. Ik dacht dat je was gaan rusten.

-Dat ga ik nu doen. U heeft zoveel moeite gedaan ... dus ik dacht ... ik ga even bedanken en welterusten wensen...

Hij bukte zich weer, kuste zijn moeder op haar hoofd en fluisterde in haar oor dat ze de volgende avond na zijn terugkeer van kantoor zouden praten. Hij pakte de hand van zijn vader, die naar hem uitgestoken werd en drukte er zijn lippen op. Gekleed in zijn paardrijkleiding trok hij in deze dromerige omgeving de aandacht van verschillende van de aanwezige gasten en overal om hem heen klonken fluisterende woorden, die getuigden van ontzag.

-Nou, met toestemming van jullie, hoogheden, bedankt allemaal voor je bezoek en ik hoop dat u een leuke tijd heeft gehad. Ik wens u goedenacht. Welterusten.

Hij schudde zijn hoofd en verliet met elegante passen de zaal.

Lala stond angstig op hem te wachten in de foyer maar toen hij zijn blijde gezicht zag, begonnen bloemen te bloeien.

-Amir jan, is het goed gegaan?

-Ja, Lala jan. Ik heb u moe gemaakt. Laten we naar boven gaan ...

Hij begon de trap op te lopen.

Amir besloot niets te zeggen over wat hij in gedachten had, maar door de enthousiaste blik in zijn ogen, voelde Lala de warmte van zijn liefde.

-Lala jan ... Shajoen heeft een goede keuze gemaakt.

Vermoeid liep Lala samen met hem de trap op. Ze bleven allebei boven in de foyer staan. Tegenover elkaar. Er moest iets gezegd worden. Lala had tranen in zijn ogen, voor de tweede keer vandaag.

-Lala jan. Nu moet u gelukkig zijn en goed slapen. En ik ook ...

-Mijn zoon. Ik ben erg blij maar ook bezorgd ...

-Lala. Waarom zorgen maken? Alles gaat goed komen ... ha ha ... laten we gaan slapen, Lala jan. God zegene u. Blijft u boven ... hier ... rust vanavond hier uit. Ik ben bang dat u weer opdrachten krijgt om ergens iets te gaan halen. U bent moe, mijn lieve Lala.

Hij kuste het haarloze hoofd van zijn gouverneur en ging naar zijn kamer. Er was angst en bezorgdheid in zijn hart en ziel en dat wilde hij zijn oude Lala niet laten weten. Hij was zo in beslag genomen door zijn gedachten dat hij niet meer wist hoe hij zich omgekleed had en hoe laat hij in bed was beland. De blik van Fakhry, haar stem, de geur van haar lichaam, haar zijdezachte huid, haar haar als zwart satijn, haar rode lippen ... *"Oh ... wie was deze bekoorlijke engel? Ik kan het niet volhouden zonder haar. Ik ga morgen naar het maison. Nee, zal ik met Shajoen gaan praten? Zou dat niet moeten ... en ga ik alleen? Nee ... nee ... ik ben geen 18."* Geen van de mogelijkheden overtuigde hem. Hij moest een andere manier vinden. Hij omhelsde zijn hoofdkussen, rolde zich op en deed zijn ogen dicht. Hij moest slapen ...

Hij zag schaduwen in de verte die zich voortbewogen en hij volgde ze. Het was donker maar er kwam een zwak licht ergens vandaan. Zijn benen voelden zwaar aan. Het was alsof hij aan het gewichtheffen was! Er klonken onverstaanbare geluiden. Werden er toverspreuken opgezegd? Hij werd door hen mee gesleept - zwaar en hard - hij drong zichzelf naar voren ... dichterbij ... ze zagen hem niet - de schaduwen – misschien hadden ze het zwakke licht bereikt. Ze bleven staan. Hij ging